

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Fructuós, Auguri i Eulogi

Celebrem la festa de Fructuós, Auguri i Eulogi, bisbe de Tarragona i els seus diaques, demà 21 de gener. En temps de les persecucions decretades pels emperadors Gal·liè i Valerià, van ser cremats a l'amfiteatre de la ciutat Fructuós, bisbe de Tarragona, i els seus diaques, Auguri i Eulogi. «Les actes de la seva passió» són les més antigues d'Espanya i constitueixen el primer document escrit sobre el cristianisme a la península. Pressuposen una Església ben organitzada i viva. En el moment de la seva passió, l'any 259, ben documentada per les famoses actes que conegué sant Agustí, afirmà: «Ara em cal pregar per l'Església catòlica estesa d'orient a occident.» El

mateix text explica: «Així, doncs, dret davant la porta de l'arena de l'amfiteatre, a punt d'encaminar-se vers la corona immarcescible més que no pas vers el suplici, en presència dels soldats beneficiaris —el nom dels quals abans hem esmentat— que vigilaven encara que només fos per raó del seu ofici, Fructuós, inspirat per l'Esperit Sant que parlava per ell, digué de manera que ho sentiren tant els soldats com els nostres germans: —Mai no us mancarà pastor. I no podran fallir l'amor i la promesa del Senyor ni en aquest món ni en l'altre, perquè això que ara veieu és breu com el sofriment d'una hora.» A Manresa es veneren unes relíquies seves.

Diumenge II de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre del profeta Isaïes (62,1-5)

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La-Desolada» a la teva terra; a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

Salm responsorial (Salm 95)

Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12,4-11)

Germans, els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. (...)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (2,1-12)

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats. Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meva hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus. Cada una tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells la hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.»

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

2

full

Com piques de pedra | Mn. Marc Majà Guiu

L'evangeli de les noccs de Canà, que avui escoltem, ens és ben conegut. Fixem-nos, però, en un objecte que apareix en aquest episodi i que acostumem a passar per alt: les piques de pedra. La funció pròpia de les piques era, simplement, la de contenir l'aigua que havia d'usar-se per als ritus de purificació dels jueus. Tanmateix, en el transcurs d'aquell casament, les piques de pedra veurien ampliada la seva funció: de ser recipients d'aigua, passarien a ser productores del vi millor. En efecte, quan Jesús, advertit per la seva mare, s'adona de la falta de vi, ordena sense vacil·lacions que s'omplien d'aigua les piques i, un cop això s'ha executat, demana que «aquella aigua», ja convertida en vi, sigui presentada al cap de servei. D'aquesta manera,

les humils piques de pedra seran testimoni mut i immediat d'aquest primer miracle del Senyor.

Hem entrat ja en el temps de durant l'any. Un any que l'Església ens brinda com a «any de la fe». Cadascun dels creients som recipients que, des de la nostra infància i a través de paraules i fets (ensenyaments rebuts, vivències personals...), hem estat regats amb les veritats de la nostra fe. Tanmateix, aquest rec sovint roman com aigua insípida i incolora, que no alimenta ni acaba d'impulsarnos en el present de la pròpia vida. L'any de la fe vol ser una oportunitat perquè el Senyor obri en tots els creients el mateix miracle de Canà: que l'aigua dels continguts de la fe, potser adormida o oblidada o aparcada, esdevingui el vi millor, el d'una fe viva, compromesa i esperançada.

La unitat dels cristians | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

L'Any de la Fe ha estat promulgat en ocasió del cinquantè aniversari de l'inici del Concili Vaticà II. Un dels objectius clars d'aquest era el de restablir la unitat de tots els creients en Crist. Llegim en el decret sobre l'Ecumenisme, *Unitatis redintegratio*: «Un dels objectius principals del sant Concili Ecumènic Vaticà II és el de contribuir al restabliment de la unitat de tots els cristians. Car una i única és l'Església establerta per Crist Senyor i, en canvi, són moltes les comunitats cristianes que es presenten a la gent com la veritable herència de Jesucrist... Aquesta divisió és clarament contrària a la voluntat de Crist, és un escàndol per al món i dificulta la causa sacratíssima de predicar l'Evangelí a tots els éssers creats» (núm.1).

Han passat cinquanta anys de l'inici del Concili Vaticà II i ha estat molt el camí de pregària i de diàleg que en el camp de l'ecumenisme s'ha fet. Han estat molts els esforços i els treballs, però els fruits encara no són del tot com la realitat de l'Església una i única ens demana. Cal, però, mantenir l'esperança, el treball i la pregària perquè un dia, quan Déu vulgui i com Déu vulgui, sigui realitat plena el que Jesús va demanar al Pare: *Que tots siguin u, com vós Pare, sou en mi i jo en vós. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que vós m'heu enviat* (Jn 17,21).

En el capítol I de l'esmentat document del segon Concili Vaticà, apareixen els principis catòlics de l'ecumenisme, que ens cal tenir presents perquè

ens ajudin en la nostra acció i sobretot en la nostra pregària. La raó de l'ecumenisme no és una raó de mercat, per a poder ser més incisius en el nostre món. La raó principal és l'amor de Déu que ha enviat el seu Fill com a redemptor de la humanitat per aplegar en la unitat el llinatge humà. Totes les realitats de fe, celebració i vida de l'Església porten a la realitat de la unitat. La realitat definitiva per obra de la gràcia redemptora de Crist serà la humanitat sencera dels elegits formant per sempre l'únic Cos de Crist en l'eternitat de Déu. El que no és unitat no és de Crist i no és cridat a la unitat perfecta del cel.

L'Església en la Pentecosta s'inicia una i única. En aquella petitíssima comunitat del Cenacle era present tot el misteri de l'Església universal, cridada a portar tots els homes a la unitat del Cos de Crist. «L'Esperit Sant, que habita en els creients i omple i dirigeix tota l'Església, realitza aquella admirable intercomunió dels fidels i els uneix tots tan íntimament en Crist, que esdevé principi de la unitat de l'Església» (UR, 2). El ministeri dels bisbes i del successor de Pere té la missió de la comunió i de la unitat de l'Església com a realitat primera i principal. Però l'interès a restaurar la unió pertany a tota l'Església. L'ecumenisme ens demana a tots conversió interior i santedat de vida, unides a la pregària, que és l'ànima de tot el moviment ecumènic. Així posarem tota la nostra esperança en la pregària de Crist, l'amor del Pare i la força de l'Esperit Sant.

Agenda litúrgica de la setmana

20 ■ Diumenge II de durant l'any

/ **Cicle C.** Sant Sebastià, màrtir (256-288). Sant Fabià, papa i màrtir.
Lectures: Isaïes 62,1-5 / Salm 95 / 1Corintis 12,4-11 / Joan 2,1-12

Litúrgia de les hores: Setmana II

21 ■ Dilluns. Sant Fructuós, bisbe, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (†259).

Lectures: Hebreus 10,32-36 / Salm 33 / Joan 17,11b-19

22 ■ Dimarts. Sant Vicenç, diaca (s. III). Santa Agnès, verge i màrtir (†304).

Lectures: Hebreus 6,10-20 / Salm 110 / Marc 2,23-28

23 □ Dimecres. Sant Ildefons, bisbe (606-667). Sant Francesc Gil de Frederic, màrtir (1702-1745).

Lectures: Hebreus 7,1-3.15-17 / Salm 109 / Marc 3,1-6

24 □ Dijous. Sant Francesc de Sales, bisbe i doctor de l'Església (1567-1622).

Lectures: Hebreus 7,25 — 8,6 / Salm 39 / Marc 3,7-12

25 □ Divendres. La Conversió de Sant Pau, apòstol. Santa Elvira,

verge (s. XII).

Lectures: Fets 22,3-16 / Salm 116 / Marc 16,15-18

26 □ Dissabte. Sants Timoteu i Titus, bisbes (s. I).

Lectures: 2Timoteu 1,1-8 / Salm 95 / Marc 3,20-21

27 ■ Diumenge III de durant l'any / Cicle C. Santa Àngela Mèrici, verge (1474-1540). Sant Enric d'Ossó i Cervelló, prevere (1840-†1896).

Lectures: Nehemies 8,1-4a,5-6,8-10 / Salm 18 / 1Corintis 12,12-30 / Lluc 1,1-4;4,14-21

Josep Torras i Bages, mestre de la fe (i II) | Miquel Bordas Prószyński

La paraula de Déu ha arribat a la plenitud amb l'Encarnació del Verb, el Fill de Déu. En Jesucrist, el cel ja ha ens ha dit tot el que ens havia de dir. Aquesta ensenyança ens ha estat transmesa pels profetes i els apòstols i després per la santa Església catòlica, però en cap cas no és una elaboració humana; al revés, ella ens elabora. És un missatge intangible, que dóna unitat al llinatge humà. Per voluntat divina, la llei de la creença, la norma de la fe, ha quedat confiada al magisteri de l'Església. Tota llei necessita una interpretació autèntica, i de la llei de la creença únicament en correspon la interpretació a la santa Mare Església, en virtut de les facultats atorgades per Jesús als seus Apòstols. Amb la fe entenem els misteris de la nostra religió, els sagraments, de forma especial el Sant Sacrifici. No solament han de ser entesos, sinó cal que els misteris de la fe siguin adorats. La fe ens fa pregar i la pregària ens manté la fe. Entre les oracions, el rosari, breviari de l'Evangelí, és una de les més profitoses, especialment per als seglars.

Òbviament, la fe implica certa foscor, és misteriosa, i només al cel hi veurem cara a cara. Però hi ha una relació harmoniosa entre la raó i la fe, ja que la fe és una llei que Déu ha donat a la criatura racional. Arriba a dir el Dr. Torras que, com més racional sigui la humanitat, més creixerà la fe, i que qui abjura de la fe, també sol abjurar de la raó. La fe pressuposa la facultat de la intel·ligència, la ciència prepara el camí, treu obstacles, demostra que hem de creure, però aquesta, des de la infància, també necessita la fe per a desenvolupar-se. La fe esclareix la consciència i el precepte moral, perquè sense fe l'evidència de la llei natural s'afluixa. Similarment, la fe és raonable, té la seva lògica, l'home de fe s'ha de guiar per ella. Però la fe no solament implica l'intel·lecte o la voluntat de forma separada, sinó que constitueix la saviesa del cor. La raó il·luminada mitjançant la fe, amb l'ajuda de la gràcia, regeix i governa l'home, dirigint les passions. Per això el pecat és quelcom irracional. No hi ha res com la fe per a construir la personalitat, la gràcia divina fortifica les voluntats i comunica un veritable heroisme als més dèbils. Sols per la fe hom pot arribar a la relativa perfecció humana aquí a la terra. També la fe ha estat civilitzadora

de nacions senceres, com ho demostra la història. I, sense la fe, la vida resulta trista.

La fe es comunica eminentment en la família, els pares són responsables de la transmissió de la fe als fills. Són de gran eficàcia les idees de la fe i les oracions apreses de petit. L'Església condemna la imposició forçosa de la fe, que seria un pecat. No hi ha res tan lliure com la fe. Però també l'Església reclama la llibertat de professar aquesta fe. I la fe cal confessar-la exteriorment, perquè no es limita a una pura contemplació interna, sinó que ens relaciona amb tot el llinatge humà, l'univers creat i amb Déu. Una fe dissimulada, que no es manifesti, s'atrofia. La confessió pública de la fe, obrant-hi en conseqüència, verifica la pròpia fe. Endemés, cometriem una gran injúria a nostre Senyor si no en donéssim testimoni, àdhuc arribant al martiri, que és la confessió més solemne, l'homenatge més sublim a la Veritat i el mitjà imprescindible perquè la Veritat regni a la terra. Per amor a Jesús estem resolts a sofrir mofes i calúrnies. De fet, sense el martiri no existiria l'Església.

Enfront de la fe sempre s'ha aixecat la temptació de la idolatria, val a dir, quan els homes procuren fer-se ells mateixos la religió, adorar l'obra de les seves mans. No hi ha mitges tintes: la fe o la ignorància, la fe o la idolatria. La idolatria, que és una mentida, és elegant i seductora, encisant, és una coqueta que sap fer-se interessant a tothom. Però la negació de la veritat és correlativa de la negació de Déu. Torras i

Bages adverteix que els nous idòlatres són uns mentiders, perquè, havent conegut i tastat la veritat, li fan resistència o la voldrien subordinar a la seva concupiscència i supèrbia. Aquesta impugnació de la fe, fins a la persecució, demostra la seva autenticitat. L'home sense Déu és com un gos sense amo. Però això passa quan l'home s'oblida de la gràcia i el cristianisme es converteix en una càrrega que no es pot suportar. Aleshores intenta racionalitzar o relativitzar la religió, condicionant-la al seu criteri. Les èpoques descregudes, com l'actual, són temps de raquitisme espiritual i moral, de fam. Les gents sense fe, famolenques, busquen satisfer-la amb porqueries, com ara la pornografia o la fornicació il·limitada.

Conclusió

Acabem dient amb el bisbe-doctor que la fe és el principi de la santedat. Sense la fe és impossible agradar a Déu, repeteix diverses vegades. Ho podem veure en Maria, la Immaculada, que és la nostra mare en la fe. Fins a tal punt ho és, que sense el seu acte de fe en l'Encarnació la nostra redempció no s'hauria consumat. El seu «*fiat*» és el principi i fonament de la nostra salvació. Per això demanem el do de la fe per la intercessió de la Mare de Déu amb aquella invocació de la «Visita espiritual a nostra Senyora de Montserrat» que va compondre Torras i Bages: «Obteniu per als vostres catalans aquella fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida.»

Demanen ajuda per a la reforma de la residència de les Germanetes dels Pobres de Vic

L'edifici actual de les Germanetes dels Pobres de Vic es va inaugurar l'any 1902 i a causa de la seva antiguitat no respon a les normatives actuals de funcionament i no permet oferir el benestar que els residents, i particularment els malalts, necessiten. Per aquest motiu és necessari dur a terme una important reforma de les instal·lacions i serveis.

Aquesta reforma suposa emprendre una gran obra de reestructuració i ampliació de la casa. La reforma preveu que cada habitació disposi d'un lavabo; això obligarà a redistribuir els espais i a compensar el que es perdrà amb la construcció d'una nova ala de la residència. A més, les dues torres que ara culminen l'edifici quedaran connectades amb el que serà una futura tercera planta.

El projecte que s'està preparant i que es voldria iniciar l'any 2013, si es pot, és d'11 milions d'euros i,

per tant, sobrepassa totalment les escasses possibilitats econòmiques de la congregació per a cobrir-ne l'import. La majoria dels seus ingressos provenen de particulars, simpatitzants de l'obra, i de donacions que arriben de manera providencial. És per tot això que les Germanetes demanen ajuda.

Des de la Congregació es creu fermament en la necessitat d'aquest projecte, perquè només així es podrà garantir un servei de qualitat als avis més desfavorits. Cal tenir present que les peticions d'ingrés són molt nombroses, i més en aquest en aquest temps d'especial dificultat econòmica per a tothom.

Les Germanetes dels Pobres preveuen començar les obres a l'estiu i aquestes comportaran que la residència estigui tancada prop de dos anys, fet que suposarà una distribució dels residents en altres cases a Catalunya.

6
full

Organitzar-se | Teresa Medina Casanovas

Tinc un dia molt ple de coses a fer. En el fons m'agrada. Respiro i dic: Senyor, ajuda'm.

Mentalment m'he organitzat, veig clar l'ordre. Si ho faig tot tal com ho he programat, hi cap tot. No puc torbar-me, haig de seguir bé el programa.

Al final del dia estic cansada, però contenta d'haver pogut fer tantes coses. Gràcies, Senyor.

M'ha quedat alguna cosa de les que he fet servir mal endreçada. Ho endreçaré més tard.

Avui dia el temps és or. M'he adonat que, fins i tot si va de pressa, si deixes les coses en el seu lloc quan les acabes de fer servir, guanyes temps. Si no ho fas, s'ha de treballar dues vegades.

Senyor, dóna'm salut per a poder tenir dies com aquest.

Doble ordenació diaconal

El nostre bisbe Romà Casanova es va desplaçar el darrer diumenge d'Advent, 23 de desembre, fins a la parròquia de la Pobla de Claramunt, on va conferir l'ordenació diaconal a Milton Pin García i a José Daniel García Olivares, religiosos dels Pares Josefins.

Els Josefins estan encarregats d'aquesta parròquia, i també de la de Ntra. Sra. de Fàtima a Igualada i de la de Sant Martí de Tous. Per aquest motiu, en la celebració de l'ordenació —que va omplir l'església— s'hi van fer presents també fidels igualadins i de Tous, representació de les parròquies.

L'eucaristia, que va combinar el català i el castellà, fou concelebrada per nombrosos religiosos josefins i per rectors i sacerdots de la rodalia. Els cants van anar a càrrec de la coral de Sant Martí de Tous. Un dels diaques va pronunciar unes paraules d'agraïment, es va repartir un recordatori amb la imatge de sant Josep de Sant Joan de les Abadesses i, finalment, es va fer un pisolabis.

Els Pares Josefins foren fundats en el segle XIX per un igualadí, el P. Josep Maria Vilaseca, a Mèxic, i l'orde està estès per Hispanoamèrica i els EUA, amb diversos camps d'apostolat. En els darrers anys, i amb motiu de la celebració del centenari de la mort del Pare Vilaseca —que va reunir a Mèxic el bisbe de Vic i l'arxiprest de l'Anoia-Segarra, Mn. Josep Massana— es van anar intensificant els llaços i la relació entre

el bisbat i la congregació, fins que aquesta última va decidir fundar a la nostra diòcesi. Fou l'1 de gener del 2012 quan es va oficialitzar la fundació en una solemne cerimònia a la basílica de Santa Maria d'Igualada.

Aquesta és la segona ordenació diaconal que han celebrat els josefins a l'arxiprestat anoïenc després que, pel setembre del 2010, rebessin l'orde quatre religiosos, també a la basílica de Santa Maria.

La missa pas a pas | Reunits en el nom del Senyor | Antoni Costa Vall-Hlovera....

La missa del diumenge és un acte públic de l'Església. Aquesta és reunió entorn del seu bisbe i preveres que l'assisteixen en la seva missió de servei als fidels. Cada diumenge, especialment les «esglésies particulars», fan visible la unitat catòlica del poble de Déu. Cada parròquia celebra l'eucaristia en comunió amb el seu bisbe i amb el Papa.

Únic requisit per a participar-hi és el d'haver estat batejat, és a dir, haver estat submergit per la gràcia baptismal en la mort i resurrecció de Crist. L'eucaristia està destinada als homes i dones que han entrat en el misteri de Crist pels sacraments

de la iniciació cristiana del nou naixement. Només els batejats poden entrar «en comunió» amb aquest «misteri-sagrament» de misericòrdia i gràcia que és l'eucaristia: Crist que es dona als seus germans per unir-los al seu sacrifici.

D'aquesta manera, quan celebrem la missa no som un conjunt d'individus, sinó un cos unit que lloa i honora el seu Déu. Per això hem de posar el nostre interès a fer els mateixos gestos i dir les mateixes paraules de forma comunitària. És la manera externa concreta d'expressar que tenim un mateix cor i una mateixa ànima que ens mou a enlairar-nos cap a Déu.

Hivernal | Pere Oliva, prevere.

El mes de gener és un carrer que fa pujada. Ho sabem prou. Especialment enguany, després dels malaveranys que indicaven la fi del món, segons els pronòstics maies, abans d'acabar l'Advent; i amb els ànims que es desprenen de les prediccions econòmiques, enguany el mes de gener no ens convida a gaires alegries.

I és justament en aquesta mesada, que descriu un període entre les acaballes de les festes de Nadal i la proximitat del temps quaresmal, que la sensació d'indefinió acaba afavorint la força de la quotidianitat, l'esperança d'un any nou que s'estrena desposseït de tot triomf, i el mutisme de la natura que ofereix el reclam d'unes branques nues com a únic escenari d'un paisatge callat.

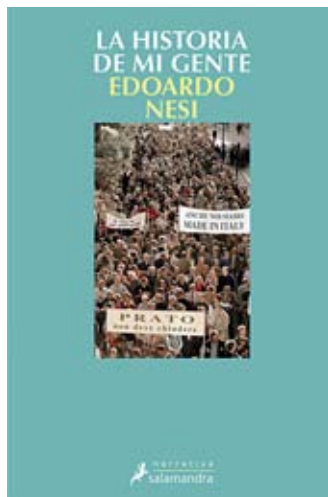
I aquesta qualitat de la discreció callada, el treball silent, el dia a dia de milers de persones que sobreviuen, malgrat tot, amb esperança, va vestida de quotidianes il·lusions. Amb el goig posat en els progressos dels fills, en l'acció constant per una feina ben feta o per fer surar un petit negoci, en la lluita per superar una malaltia, en la tasca notòriament difícil de cercar la feina perduda, en la constant dedicació dels docents, dels sanitaris, malgrat les retallades salarials...

És certament un mes silenciós i discret, el mes de gener. I si les condicions climàtiques ens el vestissin

de blanc, aleshores l'escalf inert de la neu beneiria de manera notòria la discreció i el treball callat de molta gent, que amb Déu i ajut arriben a fi de mes. I la tenacitat de molts d'altres que lluiten pels seus, en una cursa desfermada per mantenir la feina. La del polític honest que sap que representa tot un poble que l'ha escollit i la del voluntari que dóna temps i vida per als altres en un gest de sincera gratuïtat. I en la música callada de molts pares i mares, en la percussió responsable de l'estudiant, en la decadent placidesa del vell que recorda tot vivint...

En aquests temps d'hivern, la litúrgia ens acompanya amb les figures ferrenyes d'aquells homes fornits i audaços que, finint els segles de la romanitat imperial, gosaren desafiar el món i els seus trofeus, sempre caducs, amb la discreció i el silenci mut del desert o de la vida monàstica, que ajuda a obrir els cors de les persones a la melodia de Déu i dels seus dons. Els barbuts, com solen anomenar-se: sant Antoni, abat († 356), sant Maur i Sant Plàcid (segle VI) i alguns altres d'aquests pares de monjos ens mostren un camí quotidià en el silenci. Fet d'autèntic despullament.

Potser en el silenci purificador de la quotidiana itinerància i enmig del fer i desfer de cada dia podríem llegir, amb els ulls fits en aquests pares del desert, el sentit del propi camí i el nord de la nostra esperança. Tot passa i només en Déu perdura.

Llibres | *Historia de mi gente* | Edoardo Nesi.....

Editorial Salamandra, 160 pàgines. Llibre de memòries que barreja els records literaris, familiars i personals amb la reflexió social i política sobre la crisi actual. El nexa d'unió és l'enfonsament de l'activitat industrial a Prato, ciutat italiana a prop de Florència, que ha sofert les conseqüències de la globalització. Amb un llenguatge ple de ràbia i indignació, però també d'eloqüència i lirisme, Nesi transmet el dolor amb el qual contempla el silenci de les fàbriques desmantellades i la desaparició d'una forma digna d'entendre les relacions laborals que, a més de generar riquesa i benestar per a la comunitat, va contribuir a consolidar la pau social.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60